Antek's lair:

De oorverdovende stilte

Antek ad Gordon

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1: De oorverdovende stilte 10

Hoofdstuk 2: Een onperfecte perfectie 28

Hoofdstuk 3: De menselijke tyfoon. 38

Hoofdstuk 4: De bitterzoete waarheid. 54

Hoofdstuk 5: Het arend's oog. 70

Hoofdstuk 6: Het onzichtbare land verborgen in het open zicht. 86

Hoofdstuk 7: de gulden vloek 104

Hoofdstuk 8: de stille schreeuw 118

Hoofdstuk 9: Het enige constante is verandering. 132

Er zijn veel invloeden, verkeerde keuzes en natuurlijke wendingen die mij tot dit manuscript brachten. Het begon allemaal met mijn tante. Een van die late avonden, een van de zovele nachten waarbij ik worstelde met mijn vloek, diezelfde vloek dat de meerderheid het leven noemt.

Diezelfde nacht is het boek geboren. Ik ontmoette mijn tante, we begonnen te praten en ik brak gewoon. Die avond kwamen we hulpeloos in tranen op het idee. Dit was geen grote stap voor mij aangezien ik al, nou ja, meerdere jaren teksten voor de lol schreef. Ondertussen was puzzelen en het tweaken van woorden een soort van tweede natuur geworden. Diezelfde gedachte bleef een week of twee hangen totdat het idee mijn onbewustzijn in verdween. Ik pakte mijn leven op, de gedachte om een boek te schrijven bleek een verregaand verleden. Toen ik op een hete zomermiddag, een paar weken later, impulsief ben gaan schrijven.Ik verveelde me, maakte een Irish coffee, ging naar buiten, de brandende zon in en schreef de middag door. De eerste versie was een Engelse, deze gaf ik al snel op... Van het een kwam het ander. Zes maanden later had ik een hoofdstuk geschreven. Een paar weken of was het maanden later kon ik niet gaan werken door een hevige pijn in mijn ribben.

Ik, impulsief stuurde het hoofdstuk naar verschillende uitgevers. Vier van hen namen niet eens de moeite om te antwoorden. De enige uitgever die mij antwoordde was niet onder de indruk. Nu ik het zie, begrijp ik waarom. De vrouw vertelde me dat het ver van een boek was, maar dat ze me in contact kon brengen met iemand die zou gaan helpen. Zo heb ik Ambilicious leren kennen, mijn ‘uitgever’.

De samenwerking heeft deze vrucht op de wereld gebracht, een

vrucht gevoederd door bloed, zweet, tranen en een oneindig gevoel van hulpeloosheid. Het begin van het einde van een tijdperk kwam in zicht. Het einde van diezelfde chaotische zoektocht. Ik combineerde mijn band, mijn werk, mijn chronische ziekte en mijn schrijven. Toen de gitarist me uit mijn band schopte, de Pillars Of Humanity/ Helcyon, een project dat ik zelf begon, waar ik een aantal jaren hard aan heb gewerkt, besloot ik mij compleet te verdiepen in de kunst van het schrijven. Wat oosterse en westerse filosofie vermengd met eigen ervaringen, ideeën en desillusies. Inana, "Het is een mysterieuze wereld waar Khaos meer orde heeft dan eerder voorzien.". Dit is, denk ik, een mooie definitie van het leven, van deze planeet, van het universum.

Hierbij wil ik Tom, Ruben, Stein, Sven, Lisa, Maarten en Michael (FR), Thomas, Mathieu, Tristan en iedereen die ik vergeten ben bedanken. Zij zijn degenen die mij hebben gesteund tijdens die jarenlange zoektocht. Degenen die altijd in mij hebben geloofd. Het kostte me 10+ jaar om iets op de markt te brengen, 10+ jaar waarin ik het moeilijk had, extreem moeilijk. 10+ jaar waarin ik op hen kon rekenen.

-

Ik wil mijn ouders bedanken voor hun eindeloze steun.

Samen hebben we twee generaties onzin moeten overwinnen, waardoor mijn verleden onstabiel was. Maar dit verleden konden ze niet beheersen, samen met hun onbeperkte liefde. Wat mij vormde tot wie ik ben.

-

Mijn zus en mijn kleine broertje... Jullie zijn een stel arrogante eikels, maar ik hou van jullie. Alles is vergeven, niet vergeten.

-

Liwhé (FR)... Dank je om aan mijn ziekenbed te staan.. Ik zal je nooit vergeten.

-

Willy, Mamie R.I.P Ik heb, gezien de omstandigheden, mijn best gedaan. Mijn excuses.

-

Mamie, mijn rots, mijn trots. Je zult voor altijd HET voorbeeld zijn voor mij. Je was een parel, je was een engel die ons leven verlichtte. Je was een held, een krijger, je was mijn grootmoeder. Thérèse Lenglet

(1937-2017) Ik heb geen woorden voor je nodig... Helaas hebben jullie twee nooit gezien dat mijn boek werd gepubliceerd. Georges dejonckére (1935-2017)

– Tenslotte...

Ik dank de meerderheid die nooit in mij heeft geloofd. De meerderheid die niet verder kon kijken dan het oppervlak, ze leerden me vechten; dankzij hen ben ik in mijzelf gaan geloven.

Dank u.

HOOFDSTUK

1

De oorverdovende stilte

De oorverdovende stilte wekte mij uit mijn eindeloze slaap. De gloed van de zon baande zich een weg door mijn oogleden.

Traagzaam kwam mijn lichaam tot leven, een zachte streel langs mijn doorweekte haren, woelend beproefde ik mijn lichaam, moeizaam opende ik een oog. Gevolgd door een luide kreun en een verblindende lichtflits.

De zon straalde haar woede uit over deze koude planeet, het heldere licht drong door op mijn warme gelaat. Beelden ontwikkelden zich, wazige symmetrische vormen verschenen, mijn zicht herstelde. In de verte oefenden bergen hun natuurlijke macht uit, trots heersend over de rechterkant van de horizon. Een dominerende rotsformatie met bovenmatige cactussen in een nietszeggende leegte.

Het uitzicht primeerde over de pijn, Vermoeid duwde ik mijzelf overeind, een aantal pogingen later stond ik wankelend recht. Gemotiveerd door een uitgedroogd en hongerig lichaam moest ik een

bron vinden. Mijn enige hoop leek om een van de wegen te volgen die over de bergen slingerden. Angstig raapte ik mijn moed bijeen. *Een schijnbaar eindeloze weg lag voor mij uitgestippeld*, kilometers en meer die zo te zien nergens naartoe leidden.

Het zonlicht matigde stapvoets naarmate de maan zich het luchtruim toe-eigende, onverstoord verlichtte de maneschijn dit onvruchtbare landschap.

Mijn overige zintuigen namen de oriëntatie over, een verscherpt gehoor, een uiterst gevoelige stap hielp daar waar de zichtbaarheid minderde. De krekels zongen hun krijgsliederen, de wolven huilden hun verdriet, het landschap kwam tot leven.

Een slaapplaats was broodnodig. Niet in staat om te vechten of te vluchten, eender welke confrontatie zou mijn breekbaar lichaam neerhalen. In de verte bemerkte ik een drietal palmbomen. Dansend op het ritme van het leven sierden ze een kleine plas water, de wind blies ze geruisloos van links naar rechts. Mijn beblaarde lippen schreeuwden om water, mijn lege maag om voedsel. Bij het aankomen dook ik zonder nadenken de ondiepe plas in.

Het lauwe water drong door mijn droge haren, van kop tot teen voelde ik mijn spieren ontspannen. Het verfrissende vloeide door mijn keel rechtstreeks mijn maag in. Ik ging het water uit en klauterde de palmbomen in, plukte een aantal bladeren waarna ik mij naar beneden liet zakken.

Ik verslond een aantal bloemen, vlijde mij neer *en liet de nacht over mij heen dalen*. De volgende ochtend brak sneller aan dan verwacht, een laatste sprong in het water, een laatste slok. Het was tijd om deze *onbekende weg te verkennen*. Het pad dat voor mij lag was jarenlang verwaarloosd, de wind had het bijna weggeveegd. De nog zichtbare randen begeleidden mij doorheen deze lugubere droogte. Ik had een

aantal kilometers achter mij gelaten toen ik een schaduw opmerkte. De adrenaline schoot door mijn aderen, de moed nam alle kwalen weg. Met hernieuwde kracht droegen mijn benen me richting de ongekende verschijning.

Het had geen nut, de schaduw verdween even snel als hij tevoorschijn was gekomen. De inspanning had mij volledig uitgeput, de warmte werd ondraaglijk, mijn laatste druppels zweet bleken een geschenk uit de hemel te zijn. Ik zag niets dan zand op en rondom me de vele bergen. Ik bereikte mijn breekpunt. Het drong tot me door dat deze tocht mijn laatste kon worden. Elke seconde voelde als een eeuwigheid, een minuut was onmeetbaar. Gieren omcirkelde me, de stille jagers; de stille dood. Ze roken mijn angst. Geruisloos wachtten ze het moment af, het moment dat mijn ziel mijn lichaam verliet, bereid het resterende omhulsel als voedsel te benutten.

Hier lag ik, op het punt hun geduld te belonen.

Achter mijn ogen stapelde zich het resterende vocht op. Ik viel op mijn knieën en trok mijzelf tranend vooruit. Mijn armen trilden, ik had hoofdpijn. De wanhoop nabij trachtte ik elke traan, elke druppel zweet op te vangen, er mocht niets verloren gaan.

Opgeven was geen optie! Spierwitte korrels zand, gedragen door de bittere wind zweefden rondom mij heen. Een felle windstoot verplichtte me mijn hoofd naar rechts te draaien. In het moment dat het zand ging liggen herstelde mijn zicht. Het was toen dat ik, vooruitschuivend, links van de kolossale bergwand een poort zag verschijnen.

Golvende ornamenten sierden de poort die ongeveer vijftig meter hoog en zeker tien meter breed was. Het portaal heerste over het omringende landschap. Onderaan las ik "Si vis pacem para bellum[1]."

---

1 als je vrede wilt, bereid je dan voor op oorlog

Plots gaf mijn lichaam het op. Mijn oogleden *vielen toe*, mijn ledematen *werden* ondraaglijk *zwaar*, het was tijd voor mij om te rusten. In een van de omliggende rotsen merkte ik een opening op. Ik sleepte mij daarheen en ging liggen. Denkend over mijn volgende stap, de beste manier om hier levend uit te geraken dwaalde ik af. Starend naar de overvliegende wolken droomde ik over een zacht bed, een maaltijd, wat aardappelen, een koele krop salade. Hier zou ik een moord voor begaan.

Boven mijn hoofd splitsten de wolken zich in twee. De wind blies harder, een hevige donderslag weergalmde doorheen de vallei. De wolken gaven leven aan een tornado, de staart ervan zakte naar de poort. In een mum van tijd vernietigde de wind de doorgang, brokstukken vlogen in het rond. Angstig kroop ik zo diep mogelijk de ondiepe grot in.

Uit het puin verschenen een olifant en een Phoenix, de steen gaf plaats aan het leven.

Opgezogen door de tornado kwam dit ademende, marmeren kunstwerk tot leven waarna het in het oog van de storm terechtkwam. Voor mijn ogen ontvouwde zich een episch lichtspel, waarbij beide helften van de poort om hun leven vochten.

Het wedijveren stopte. De tegenpolen staarden elkander aan alvorens er een symbiose optrad; ze smolten samen om in het niets te verdwijnen. Uit hun as ontwikkelde zich een tweede, grotere tornado. De staart ervan stevende mijn richting uit. Ik verlamde; de angst paralyseerde mijn lichaam. De wanhoop nabij staarde ik de dood in de ogen. Alvorens ik kon reageren had de wind mij in zijn macht. Ik werd als een pijl de lucht in geschoten. De berg kromp voor hij in het niets verdween. De wind droeg me tot boven de wolken, om, eenmaal hij mij losliet, richting de grond af te stevenen. Een fractie van een seconde later viel ik tegen de grond. Een hevige pijnscheut *schoot door* mijn lichaam.

In een met hooi gevuld bed werd ik wakker. De met rivierstenen gebouwde muren straalden eenvoud en perfectie uit. Ze verleidden elk van mijn zintuigen, elk had een eigen kleur, een eigen verhaal. Links van mij stond een eiken kast gevuld met oude poppen, zilveren potten, pannen, een zonnebloem fleurde het geheel op. Verward keek ik naar boven, om mij heen. Geen enkel gat te bespeuren. Niet in het plafond, niet in de muren. Niets, behalve een gesloten deur. Ik controleerde mijn lichaam op kneuzingen, *het aantal brandwonden was niet te tellen*. Verscheidene vragen spookten door *mijn hoofd*, de antwoorden ervan lagen buiten deze muren.

De deur ging open. Een jonge, slanke vrouw kwam de kamer in. Het was pas toen ze mij benaderde dat ik haar bruine, met gele stippen gevulde ogen opmerkte. De portalen naar de ziel straalden een natuurlijke imperfecte harmonie uit, het soort perfectie dat enkel voor sommigen zichtbaar was. Glanzend blond haar woekerde rondom haar lange dunne nek. Met een pracht van een glimlach stapte ze verder de kleine kamer binnen. "Ah, je bent wakker," fluisterde ze. "Je was er slecht aan toe. Gelukkig heeft mijn stiefbroer je gevonden. Ik heet Linwhé."

"Ik ben Surion," sprak ik met een lichte stotterring. "Hoe ben ik hier beland?" "Mijn stiefbroer heeft je tijdens het jagen bij de Velnia opgepikt. Hij trachtte je wakker te maken, toen dat niet lukte heeft hij je zijn kar in geladen en naar hier gebracht."

Het geluk was me goedgezind. Ik bedankte haar. "Dit is niet nodig. Ik ben bezig met het middagmaal, als het je lukt om recht te staan ben je welkom."

Ik kon de glans in haar ogen niet weerstaan. Ik moest koste wat het kost de tafel delen met deze verblindende verschijning. Ze bood mij haar *handpalm* aan, haar fijne vingers klampten zich om mijn beblaarde hand. Ze trok met haar hele gewicht, terwijl ik mijzelf van het bed

afduwde, geleidelijk lukte het me om op beide voeten te steunen.

Ondertussen had de geur van het avondmaal zich een weg door mijn neusholtes gebaand. Wankelend raakte ik tot aan de tafel, zachtjes liet ik mij in een stoel zakken. Hier zat ik dan, naast deze stralende jonge vrouw, op het punt een heerlijke maaltijd te verorberen. Linwhé nam verschillende borden. Ze vulde ze tot aan de rand. Wat versgebakken kip, rijst, een aantal bloedrode tomaten. Uit beleefdheid had ik moeten wachten, wat de onmogelijkheid zelve was op dit moment. Als een bloeddorstige jager viel ik de kip aan, de rijst en de tomaten werden mijn volgende slachtoffers. Niets op dit bord zou mijn honger overleven.

Verloren in mijn gedachten en hongerstillende trek *kreeg* ik pas achteraf door hoe Linwhé me stilzwijgend aanstaarde. Eens mijn bord leeg, *richtte* ik mijn hoofd op, gevolgd door mijn ogen, die recht in haar *kijkers* eindigden. Mijn hart zonk, een pijnlijke stilte nestelde zich. Linwhé merkte dit op, *met* een verlegen glimlach vroeg ze me of ik genoeg had. "Linwhé, waar ben ik?" "Je bent in Akuma, gelegen in de Arckas provincie. Het enige dorp dat de grote droogte heeft overleefd. Van waar ben je, Surion? Wat brengt je in dit godverlaten land?" "Ik weet het niet meer. Ik herinner me een dorp, *of nee, een wereld* en dat ik in een woestijn ontwaakte. Meer niet."

"Weet je hoe je dorp heet?" "Nee, mijn geheugen speelt mij parten.

"Je geheugen zal terugkomen. Ik ben er zeker van." Linwhé schonk de glazen nog eens vol. De zon daalde, het raam in de keuken liet dit prachtige schouwspel *zien*. In stilte genoten we van elkaars gezelschap, van dit natuurlijk fenomeen. Ik trachtte haar niet aan te staren, waar ze overduidelijk genot uit haalde. "Mijn vader is onze dorpsoudste; de sjamaan van dit dorp. Als je wilt kan ik je wel eens voorstellen? Hij zal je misschien kunnen helpen." Na het eten excuseerde de vermoeide Linwhé zich, een uiterst lange dag had haar uitgeput. Voor ze haar

kamer inliep wees ze naar een uit esdoorn gesneden kist. "Mocht je geen slaap kunnen vatten, kan je hier wat lectuur vinden." Ze draaide zich om en verdween *door* het deurgat. Ik doofde de kaarsen, waarna ik ging slapen.

Dagen die voelde als weken duurde *het* eer mijn lichaam genas, dagen dat Linwhé me zonder enige bijgedachte verzorgde. Elke ochtend bracht ze vers fruit, elke middag kookte ze mijn eten. Tot het me lukte zonder enige moeite mijn bed uit te kruipen, om eindelijk alleen de keukentafel te bereiken. Diezelfde dag besloot ik een wandeling te maken. Ik voelde de nood om mijn benen te strekken, en simpelweg wat frisse lucht in te ademen. Van bovenop de top van de heuvel waar het huis op gebouwd werd, kon ik alle woningen rondom mij duidelijk zien. Sommige huizen waren verlicht, andere toonden geen teken van leven. Ik besloot een smalle aardeweg naar beneden te volgen te volgen tot aan de rand van een veld. De vele soorten fruit die er groeiden zorgden voor een aroma dat ik nog nooit eerder *ervaren had*. De weg splitste zich in twee, ik besloot links te volgen. De golvende baan escorteerde me, ik was niet meer dan een nederige bezoeker. De splitsing zette me op pad naar een verlaten wasplaats. De lange wandeling had mijn zwakke lichaam uitgeput. Was ik overmoedig geweest? Ik nam plaats aan de rand en genoot in stilte van de magische omgeving. De sterren ondersteunden de maan, deze scheen in volle glorie over het landschap. Een poos later besloot ik naar *het* huis terug te gaan. Niet wetende dat ik de verkeerde richting had gekozen kwam ik uit aan de rand van het dorp, daar waar de dood, de droogte, de woestijn zijn rechtmatige plaats innam. Ik was moe, het was tijd om mijn bed in te kruipen. Waarna ik rechtsomkeer maakte. Bij het aankomen, in de hoop om Linwhé 's rust niet te verstoren glipte ik het huis in, rechtstreeks naar mijn kamer.

Ik trok de dekens open en genoot van de zachte streling die mijn lichaam bedekte.

De volgende dag werd ik gewekt door Linwhé. Langzaam opende ik mijn ogen. Ik wachtte tot mijn lichaam bereid was om op te staan, liep de kamer door en eindigde mijn tocht in de keuken. Linwhé had een ontbijt voorbereid, ze had naast het bord een notitie achtergelaten. "Neem wat krachten op, ik wil je iets tonen. Kom me tegemoet als je klaar bent. Linwhé." Vol genot tastte ik toe. *Bij* de laatste hap ging de voordeur open. "Kom," Linwhé greep mijn arm vast en sleurde me naar buiten."Ik wil je aan een familielid voorstellen." Achter het huis was een oude schuur. De hoge temperaturen zorgden voor *bladderende* stukken verf, het originele hout piepte vanonder de verf*laag*. In looppas volgde ik haar naar de poort.

"Ik wil Arion aan je voorstellen," riep ze enthousiast, alvorens de schuur open te trekken.

Een gevleugeld volbloed zwart paard verscheen. Zijn vleugels spanden zich van wand tot wand. Fier, sterk, de spieren bulkten vanonder zijn huid, een glanzende vacht, een model voor schoonheid en rauwe dierlijke kracht.

Verwonderd keek ik naar hem. Ik zette een aantal stappen, raapte mijn moed bijeen en *reikte* mijn hand uit om hem te strelen. Zijn bloedrode ogen doorboorden mijn ziel. Ik struikelde. De bruuske beweging schrikte hem af. Hij sprong op zijn achterbenen, zijn voorbenen klauwden in de lucht, hij hinnikte luid. Linwhé gebaarde me stil te blijven, ze vroeg me elke beweging zo geruisloos mogelijk te maken. Eens hij wat kalmeerde, gaf Arion ons toestemming dichterbij te komen. "Streel zijn hoofd, kijk zijn ogen in, zijn ziel... Ik weet dat hij het goede in jou zal herkennen, net zoals ik. Ik weet dat hij je zal vertrouwen." Zijn spieren werden zacht, *vermoedelijk* verlieten de stress, de angst zijn lichaam.

Van dichtbij observeerde ik zijn vleugels. De vleugels, gekerfd uit de donkerste donderwolken, aangevuld met pluimen waren een oogverblindend natuurlijk kunstwerk.

De korte, maar aangename ontmoeting mondde uit tot een heerlijk gesprek toen Linwhé me om hulp vroeg. Het zadel plaatsen was voor haar dunne armpjes geen gemakkelijke taak.

"Vandaag zou ik je aan mijn vader willen voorstellen," zei ze terwijl ze gebaarde om Arion zijn rug op te kruipen.

Ik was niet zeker of ik dit beest genoeg vertrouwde maar veel keus had ik niet. Vanop een afstand keek ik toe hoe Linwhé acrobatisch op het zadel sprong. Ik trachtte dit na te doen, tevergeefs. Ik viel op de grond. Ik trok mijzelf overeind, waarna Linwhé haar hand uitreikte. Eens ik stevig in het zadel zat stapte Arion naar buiten. Eenmaal de poort door sprong Linwhé Arion's rug af en sloot ze de poort, waarna ze het zadel weer opklom. *Haar stiefbroer* Atar, die in het veld onder ons aan het werken was, wuifde naar ons .

We vlogen tot boven de wolken, de stromende wind was een godsgeschenk in deze *verzengende* hitte. De ijle lucht drong diep in mijn longen, ademen werd moeilijker. Toen Arion onverwachts van links naar rechts schommelde alvorens naar beneden te duiken, verdwenen het genot, de vrijheid, de frisse lucht in het niets. Ik klampte mij vast alsof mijn leven ervan afhing. Maar de zwaartekracht had mij in zijn macht, ik liet los. Tijdens deze eindeloze val merkte ik dat Arion mijn richting op vloog. Zijn ingeklapte vleugels en zijn naar beneden gerichte hoofd kliefden als een pijl door de lucht. Af en toe gaf hij een stoot met zijn vleugels waardoor zijn snelheid toenam. Linwhé leek er nochtans volop van te genieten.

Eens we zij aan zij vielen, rekte hij zijn vleugels om af te remmen. Het had geen nut, Linwhé reikte haar hand uit, ze miste. De grond kwam in zicht, mijn overlevingskansen werden met de seconde kleiner.

Arion gaf een laatste stoot, ik veerde op en voelde iets zachts onder mij schuiven: een van zijn duistere vleugels. Ze ving me op en vertraagde mijn snelheid. Opgelucht dat ik nog leefde zweefden we naar beneden.

We landden in de krater vulkaan nabij een klein huis. Duizelig kroop ik Arions rug af. De vaste grond, ik kon deze kussen. Toen beide voeten de grond raakten verloor ik mijn evenwicht, ik viel op mijn knieën en gaf over. Linwhé sprong achteruit. Ze wachtte tot mijn maag leeg was voor ze dichter kwam en mij rech thielp. "Gaat het? Ik wou niet overdrijven," zei ze bezorgd. "Hier woont mijn vader, laat je niet bedotten door zijn povere uiterlijk. Binnen is het ruim. Volg me, ik zal je voorstellen."

Eenmaal binnen gebaarde ze me in stilte te gaan zitten. Haar vader stond in het midden van de kamer, omringd door een stapel kussens. Hij stond stokstijf. Met open, maar dode ogen, staarde hij naar de muur. Het was wachten geblazen tot hij uit zijn comateuze staat tevoorschijn kwam. Het duurde een vijftal minuten voor ik enige beweging bespeurde. Wat startte als een lichte bibber, een aantal bewegende vingers, eindigde met het herwinnen van de controle over zijn lichaam. Daar stond hij dan, een oude bebaarde man, compleet gedesoriënteerd met volwitte ogen. Zijn pupillen waren de laatste om tevoorschijn te komen. Linwhé sprong recht. Ze liep naar haar vader en omhelsde hem. "Linwhé, ik ben blij je te zien, wie is deze jongeman?" "Dit is Surion." Met een *treurige* blik bestudeerde Linwhé's vader mij van top tot teen. "Welkom." Haar vader liep naar de kast tegenover de ingang. Hij haalde drie glazen, vulde elk glas met water en kruiden. Hij reikte ons een glas aan. "Wat is je naam alweer?" vroeg hij. "Surion," "Aangenaam Surion, ik ben Otus." Hij draaide zich naar Linwhé, "Hoe kan ik jullie helpen?" "Atar heeft hem in de woestijn gevonden,

hij lijdt aan geheugenverlies. We hoopten dat je hem kon helpen." "Ik zal om hulp vragen. Maak het jullie comfortabel. Het oproepen van geesten kan even duren."

Otus draaide zich om en positioneerde zichzelf.

Hoorde ik dat goed? Geesten oproepen? Gespannen wachtte ik *op* wat komen zou. Ik ging rechter zitten. Zijn lippen bewogen, het leek of hij iemand aansprak. Het gefluister werd luider en luider. Zijn lichaam bewoog, met vol witte ogen sleepte hij zich doorheen de ruimte. Er verscheen een kleine wonde in zijn nek die hevig bloedde. Plots viel hij achterover op een stapel kussens. Hij spartelde. Wurggrepen verschenen op zijn hals. Ik bereidde mij voor om in te grijpen, haar vader uit de nood te helpen. Linwhé hield me met een trillende blik tegen. "Wij kunnen niets doen."

Ik keerde me tot hem en wachtte ongeduldig af. De wurggrepen verdwenen even plots als dat ze tevoorschijn gekomen waren. Traag kwam hij tot bewustzijn. Versuft *keek hij om zich heen*, nam een oude vod, plaatste deze over de open wonde en riep, "Wow. Dat was lang geleden!" Ik keek Linwhé verstomd aan. Ik verwachtte diezelfde trillende blik te ontvangen, ik was verkeerd. Het was duidelijk dat ze dit schouwspel meerdere malen mee had gemaakt. Otus kwam tot rust. "Ik kan je helpen, maar je moet mij beloven dat je dit niemand doorvertelt." Hij hield een korte adempauze. "Linwhé ook niet! Wat je zal zien kan in vele vormen voorkomen. Zoals in een droom is dit nooit accuraat. Het zal je richting, je eigen pad begeleiden." Zonder een woord uit te spreken keek ik in zijn ogen en knikte. Hij liep naar een aan de muur gespijkerde houten plank, pikte een glazen *bokaal* op en plaatste deze voor mij op de grond. "Deze staat hier jaren het stof te vergaren. Ooit heb ik dit gebrouwen, de dag is eindelijk aangekomen om het te gebruiken. Surion, drink dit op," sprak hij alvorens het stof

van de flacon weg te blazen. “Dit is de laatste in zijn soort. Voor de droogte kwam was er een plant die overal groeide: Alsem. Door dit in het mengsel te brouwen kan ik je eender op elk moment uit je droom halen, je naar de wereld der levenden roepen. Om te beginnen moet je je schoenen uittrekken.” Hij bukte zich, maakte de veters los. “Hoe kan dit gevaarlijk zijn?” vroeg ik. “Ik wil niet dat je mijn kussens bevuilt,” sneerde Otus.” Linwhé keek geamuseerd toe. “Leg je hoofd op dit kussen. Drink de flacon leeg en leg je op je zij. Het duurt enkele minuten eer deze in werking treedt.” Voorzichtig opende ik de glazen container. Een walmende geur van oude vis, een vis die weken in de zon had liggen rotten verliet de flacon. Ik kokhalsde, kneep mijn neus toe en dronk dit zo snel mogelijk op. Enkele seconden later stroomde ijskoud water door mijn tenen. Ik voelde mijn lichaam bibberen, kletsnatte broekspijpen schokten mijn ogen open. Ik stond in de kern van een duister moeras. De kille omgeving doorboorde mijn nog zwakke ziel. Het voelde alsof de wind mij toesprak, dat hij me een boodschap trachtte door te geven, het was alsof de dood me toefluisterde. De angst nam de overhand. Ik panikeerde. Ik moest hier weg. Struiken met doornige takken blokkeerden de toegang tot de wal, een onbereikbare oever leidde me rechtdoor. Stap voor stap liep ik, omringd door verwelkte bomen dieper het moeras in. Ik slaakte een zucht van opluchting dat ik een uitgang opmerkte, diezelfde uitgang bracht me op een hexagonaal plein. Het met beenderen geplaveide plein droeg de stank des doods. Ik besloot, voor de veiligheid, rechtsomkeer te maken. Het moeras weer in, zoekend naar een betere uitweg. Een halve draai later, mijn eerste stappen in het moeras werden net gezet toen een zwarte schaduw verscheen. De schim cirkelde om me heen, met een perpetuele draaibeweging dwong het me richting een met beenderen bezaaid olifanten kerkhof waarna de schaduw zich van mij verwijderde om voor mijn voeten neer te storten. Een harde

klap doordrong mijn zwakke beenderen, de impact ervan groeide als een zaad. Een menselijke gedaante vormde zich voor mijn verblufte ogen. Een prachtige maar angstaanjagende vrouw. Een groen aura omringde deze mysterieuze gedaante, haar donkerrode ogen verraden de demoon in haar aderen. Passief keek ik toe hoe de situatie zich onthulde. Haar ogen doorboorden mijn geest. Ik voelde me bloot, zwak, hulpeloos. "Eindelijk ontmoet ik de beschermer," fluisterde de schim met een schrille stem. De wind wakkerde aan en blies me omver. Gevloerd staarde ik naar een van de honderden blote schedels. De schedel smolt. De vrijgekomen rook baande zich een weg naar mijn longen, een onzichtbare kracht hief mij op. Ik zweefde *evenwijdig* met de vrouw, haar rechterhand ontplooide zich mijn richting in. Na enige aarzeling legde ik mijn hand in de hare. De aanraking verloste een voelbaar grenzeloze energie, mijn aders zwollen op, wit licht verliet mijn oogkassen en mond. Ten slotte spatte de schim uiteen, de transformatie creëerde honderden kleinere deeltjes die razendsnel om me heen vlogen. Een laatste schreeuw doorboorde mijn ziel. GA voor het te laat is!" De schim verdween in het niets. De zwaartekracht hield mij in zijn macht. Ik plakte vast aan de grond. De aarde beefde, onder mij ontstond een scheur, de scheur groeide. Met mijn resterende macht trachtte ik weg te kruipen. Dit was niet genoeg. Het zwart gat zwolg mij op.

"Hij is wakker," hoorde ik Linwé roepen. "Wat heb je gezien, heeft het geholpen?" onderbrak Otus haar. "Niemand mag weten wat je gezien hebt. Moest je dit doorvertellen, zal dit je duur te staan komen." Zijn nors gelaat lichtte op. "Kom, sta recht. Er staat wat eten en drinken voor je klaar, geniet ervan." "Vader, we hebben hier geen tijd voor. We moeten naar huis. Arion wordt ongeduldig, hij wil zijn stal in," mopperde Linwhé, gekwetst dat ik haar niet kon, of mocht vertellen wat ik gezien had? Een kort afscheid later kropen we Arion

zijn rug op. Afstandelijk, verloren in mijn gedachten volgde ik haar; iets zat me dwars. Tijdens ons afscheid fluisterde Otus me iets toe. Ik had dit niet goed begrepen maar hij overhandigde me stiekem een brief. Terug in haar huis kroop Linwhé rechtstreeks haar bed in. Ik *maakte* van de rust gebruik om naar mijn kamer te gaan en de brief te lezen. Ik nam een kaars, vergrendelde de deur, scheurde de bovenkant open en bekeek de inhoud ervan. Ik trof een tweede, kleinere enveloppe en een stuk papier. "Aan degene die dit leest. Het antwoord dat je zoekt ligt in Argus. Deze brief is de sleutel, open hem niet. Iemand zal je daar verwachten." Ik haalde de secundaire brief uit de enveloppe, hield deze zo dicht mogelijk bij de kaars maar bespeurde niets ongewoons. Een korte poos later klopte Linwhé op de deur. "Surion, slaap je?" fluisterde ze. "Nee, wat is er?" "Het lukt mij niet om slaap te vatten. Wat denk je ervan om een wandeling te maken?"

Ik borg de brief veilig weg. Zwijgend wandelden we in het maanlicht naar het dorp. In stilte nam ik de geuren van de avond in mij op. Toen we de grenzen van het dorp bereikten hield ze me staande, keek me met vochtige ogen aan. "Onze familie is onderworpen aan een eeuwigdurende vloek." zei ze. "Ik herinner me de dag dat mijn moeder verdween *door deze vervloeking*. Mijn vader trachtte ons hopeloos de vloek uit te leggen. Hij trachtte ons te helpen dit een plaats te geven. Het was die dag dat hij ons een belofte maakte, een belofte die hij de dag van vandaag nog tot gestand hoopt te *houden*. Hij garandeerde ons dat hij niet op zou geven de vloek te verbreken. Dit is de reden dat hij een sjamaan werd. De constante vrees dat ik zal verdwijnen achtervolgt mij nog steeds. Atar en ik hebben geleerd er moed uit te putten, in zekere zin maakte deze vloek ons sterker. We hebben van elke dag leren genieten, goed of slecht, elke dag kon onze laatste zijn." Linwhé werd hier duidelijk emotioneel. Ik trachtte haar te omhelzen. Ze duwde me weg. "Het was mijn tiende verjaardag. Haar lichaam is nooit

teruggevonden. Elke seconde van elke dag hoop ik dat ze onverwachts tevoorschijn komt; dat ik haar kan aanspreken, haar kan knuffelen, haar vertellen dat ik van haar hou. De meesten in ons dorp zullen het nooit toegeven. Ze zullen nooit toegeven dat ze bang zijn, bang dat als ze met ons rondhangen ze samen met ons zullen verdwijnen. Atar en ik hebben hiermee leren omgaan. Het pijnigt ons steeds; de gedachte dat we in ons eigen dorp als buitenstaanders worden beschouwd. Ik kan me niet voorstellen dat je hechter met elkaar kunt zijn dan wij. Ik zou sterven voor Atar en hij voor mij." De opvolgende stilte vulde ze met een duidelijk geforceerde glimlach gevolgd door een traan die ongewild haar oog verliet. Starend in haar ogen lachte ik haar troostend toe. Ik trachtte dichter te komen, maar ze duwde mij weerom weg. "Luister," zei ze. *Ik* spitste *mijn* oren. In de verte hoorden we water stromen. "We zijn er." riep Linwhé met hernieuwde energie. "Volg me het is niet ver meer". Onze stappen namen toe in intensiteit, op het gehoor volgde ik haar doorheen de duisternis. De lichte maneschijn gaf net niet genoeg licht. Een meter voor ons heerste de nacht over de horizon. "Wacht hier. We zijn er." Ze stapt de duisternis in. Niet lang nadien *ontstak* ze een kampvuur. We bevonden ons midden in een oase. Rechts van ons rees een steile berg. De minuscule waterval mondde, niet ver van waar het vuur aanwakkerde, uit. "Kort na de verdwijning van mijn moeder ben ik weggelopen, zo ben ik per ongeluk hier beland. Arion lag een paar meter verder. Uitgeput en uitgedroogd was hij minder dan een meter van de waterval neergestort. Het was liefde op het eerste zicht. De dagen nadien heb ik hem verzorgd. Samen hebben we onze mutuele duistere periode overleefd. Nadien zijn we teruggekeerd naar het dorp, waar mijn vader Arion onder zijn hoede nam. Ik kom regelmatig terug. Het herinnert me er aan dat ik nooit mag opgeven, waarom ik nooit mag stoppen met hopen dat deze vloek ooit zal verdwijnen, dat we ooit een normaal leven zullen leiden. Het is grotendeels dankzij

Arion dat ik het verlies van mijn moeder heb kunnen verwerken. Hij is, na mijn familie, *het* belangrijkste *wezen* in mijn leven." Ze zette zich neer op een met bladeren bedekte steen. Ikzelf *nam plaats op een ander* exemplaar. In stilte genoten we van de eeuwige sterrenhemel. "Dank je," fluisterde Linwhé.

"Waarom?" vroeg ik verbaasd. "Omdat je naar mijn woorden geluisterd hebt."

Op de achtergrond stroomde het water, het geruis suste onze zielen tot rust. Af en toe vlogen er vogels voorbij, het gefladder kwam soms beangstigend dicht. De omringende wereld verdween in het niets. De tijd bevroor. Alleen de oase en haar bezoekers bleven over. Om hier te liggen. Ik wist binnenin dat ik verbleef waar ik moest zijn, ik voelde het, ik was op het juiste moment op de juiste plaats. op het moment dat de lichte bries ons langzaam in slaap wiegde beseften we dat het tijd was om naar huis te keren. De nacht hier doorbrengen zou een onmogelijke opdracht worden, na het dalen van de zonnen werd het brandende zand een ijzige doodskist. Thuis wensten we elkaar een goede nacht, alvorens elk onze kamer in te verdwijnen. De volgende dag werd ik in de keuken hartelijk verwelkomen door Atar. De middelmatige man, die half verstopt achter de tafel zat, sprak met een schrale maar mannelijke stem. "Ik hoop dat je je beter voelt? Linwhé vreesde het ergste, ik wist wel dat je beter zou worden. Ik ben blij je wakker te zien. Zet je aan tafel het ontbijt staat klaar." De ambiance vrolijkte onze gemoederen *op*, het eten vulde onze magen. Het was tijd. Ik moest, zonder er te veel aandacht *op te leggen,* Argus aan bod brengen. Aangezien ik geen enkel tact heb, vroeg ik onbeholpen waar de stad zich bevond. "Argus, mijn beste Surion. Is een beveiligd ondergronds fort. Niemand komt er ongevraagd binnen of buiten. Waarom wil je dit weten?" "Ik moet er binnen zien te komen," zei ik. Mijn woorden trokken Linwhé's aandacht. "Heeft mijn vader je op dit idee gebracht?" Met een krop in

de keel antwoordde ik negatief. Linwhé's houding veranderde, ze wist dat ik gelogen had. Atar nam het woord over. "Als je er heen wilt zal ik je de weg wijzen. Dit geeft mij een reden om mee te gaan, een reden om eindelijk dit dorp eens te verlaten, om te zien hoe het leven buiten deze muren is."

We verlieten de tafel. De maaltijd veranderde in een vergadering. Gebogen over de kaart die op de tafel in de woonkamer lag, werkten we samen elk detail uit. Het duurde niet lang eer Linwhé tussenbeide sprong. "Ik kom mee! Ik laat Atar niet alleen gaan."

Atar, die met een ondoordachte poging de beslissing probeerde aan te vechten werd snel de mond gesnoerd. Ze nam geen nee als antwoord. Ze wilde ons koste wat het koste vergezellen. Een beslissing werd snel genomen. Met zijn drieën zouden we het onbekende tegemoet treden. Atar verdween om enkele minuten later met een plattegrond van de omringende valleien, een kompas en enkele potloden terug te komen. "Hier is Argus." Hij tekende een kruis op de kaart. In een andere kleur markeerde hij het dorp. "Het is een drietal dagen stappen. Ik zal een voedselvoorraad voor een week voorbereiden. Ik moet je wel verwittigen, de kans is groot dat we niet binnen gelaten worden."

Het verlangen naar het onbekende maakte ons angstig. Gelukkig bedaarde diezelfde angst, vervangen door het enthousiasme om *datzelfde* onbekende te verkennen. We raapten het nodige bijeen en genoten van elkanders gezelschap, samen genoten we van de laatste vrije uurtjes voor ons vertrek, alvorens met een angstig hart ons bed in te kruipen. Die nacht lag ik te woelen, vermoeid viel ik in slaap. De volgende ochtend was iedereen druk in de weer. Atar liep rond als een kip zonder kop. Linwhé daarentegen was uitermate rustig. Enkele uren later hadden we de laatste spullen ingepakt. Linwhé en Atar maakten de laatste regelingen buitenshuis. Vol goede moed trokken we op pad.